

Grey Scale #13

DANES
PICTA
.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

O. 36
1939

~~TAJNE~~

INSTRUKCJA O UŻYWANIU POCISKÓW WSKAŹNIKOWYCH

150/506

39. PUŁK PIECHOTY

WARSZAWA 1939

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

O. 36
1939

TAJNE

INSTRUKCJA
O UŻYWANIU POCISKÓW
WSKAŹNIKOWYCH

150/506

~~39. PUŁK PIECHOTY~~

WARSZAWA 1939

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

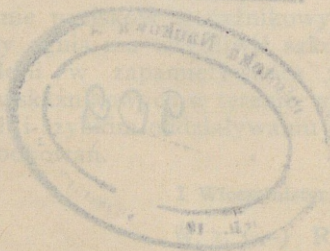
O. 36
1939

~~TAJNE~~

~~39. PUŁK PIECHOTY~~

INSTRUKCJA
O UŻYWANIU POCISKÓW
WSKAŹNIKOWYCH

XXXXX. 1.11
1

WARSZAWA 1939

WYSTAWIENIE KSIĄŻEK I INNYCH DOKUMENTÓW

WYSTAWA

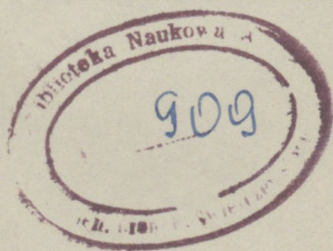
1937

WYSTAWA KSIĄŻEK I INNYCH DOKUMENTÓW

WYSTAWA

WYSTAWA KSIĄŻEK I INNYCH DOKUMENTÓW

BIBLIOTEKA POLSKA W.I.N.W.	
Nr.	3184
Dział	R. P.

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1939 r.

DEPARTAMENT ARTYLERII

Liczba dz. 1953/Tj. Stud. Og.

Tel. M. S. Wojsk. 2383.

Instrukcja o używaniu
pocisków wskaźnikowych

O. 36

1939

ROZKAZ WPROWADZAJĄCY.

Wprowadzam do użytku służbowego Instrukcję
o używaniu pocisków wskaźnikowych $\frac{\text{O. 36}}{1939}$ z kła-
uzulą „Tajne”.

Znajomość niniejszej instrukcji obowiązuje wszystkich oficerów piechoty, artylerii i broni pancernych.

Z chwilą wprowadzenia broni stromotorowej w jednostkach kawalerii instrukcja niniejsza będzie obowiązywać i jednostki tej broni.

Używanie pocisków wskaźnikowych artylerii podczas szkoły ognia ma umożliwić szkolenie obserwatorów artylerii w zapamiętywaniu miejsc wybuchu pocisków wskaźnikowych w terenie, wykrywaniu celów właściwych i szybkim oddziaływaniu ogniowym za pomocą ześrodkowań.

I Wiceminister spraw wojskowych

W. z. (—) REGULSKI

generał brygady

DEPARTAMENT ARTYLERII

Licencja nr. 14547/39 od 04

Tel. Nr. 2. Wskaz. 1234

Instrukcja o używaniu
pociągów walczących

O. 36

1939

ROZKAZ WPROWADZAJĄCY

Wprowadzam do użytku stałowego Instrukcję
o używaniu pociągów walczących O. 36
z dnia 1939

Wprowadzam do użytku stałowego Instrukcję
o używaniu pociągów walczących O. 36
z dnia 1939

Wprowadzam do użytku stałowego Instrukcję
o używaniu pociągów walczących O. 36
z dnia 1939

I Wprowadzam do użytku stałowego Instrukcję

REGULSKI

Generał brygady

SPIS RZECZY.

	Str.
Postanowienia ogólne	1
§ 1. Przeznaczenie instrukcji	1
§ 2. Charakter instrukcji	1
§ 3. Ochrona tajemnicy	1

ROZDZIAŁ A.

Charakterystyka ogólna.

§ 4. Przeznaczenie pocisku wskaźnikowego	2
§ 5. Rodzaje pocisków wskaźnikowych	3
§ 6. Pociski wskaźnikowe piechoty	3
§ 7. Pociski wskaźnikowe artylerii	4

ROZDZIAŁ B.

Ogólne zasady używania pocisków wskaźnikowych.

§ 8. Zasady wywoływania ognia pociskiem wskaźnikowym .	5
§ 9. Wstrzeliwanie	5
§ 10. Powtórzenie strzału	5
§ 11. Rozpoznanie celów wskazanych pociskiem wskaźnikowym	6
§ 12. Ograniczenie strzelania	6
§ 13. Rodzaje ogni wywoływanych automatycznie	6
§ 14. Oględność w używaniu pocisków wskaźnikowych . .	7

ROZDZIAŁ C.

Używanie pocisków wskaźnikowych przez piechotę.

§ 15. Prawo używania pocisków wskaźnikowych przez do- wódcę piechoty	8
§ 16. Stawianie żądań ogniowych przez dowódców piechoty	8
§ 17. Wykonywanie zadań ogniowych przez broń pancerną .	9
§ 18. Wykonywanie żądań ogniowych przez artylerię . . .	9

R O Z D Z I A Ł D.

Używanie pocisków wskaźnikowych przez artylerię.

§ 19. Rodzaje ześrodkowań wywoływane pociskiem wskaźnikowym	11
§ 20. Przydział kolorów poszczególnym szczeblom dowodzenia	11
§ 21. Dowódcy uprawnieni do używania pocisków wskaźnikowych artylerii	11
§ 22. Rodzaje celów ześrodkowania	12
§ 23. Wskazywanie celu	12
§ 24. Strzelanie pojedynczej baterii	12
§ 25. Sposoby wywoływania ześrodkowań ogniowych	13
§ 26. Czas trwania ześrodkowania automatycznego	13
§ 27. Wykonanie ześrodkowania automatycznego — zasady ogólne	13
§ 28. Ześrodkowanie dywizjonu na cele stałe	14
§ 29. Ześrodkowanie dywizjonu na cel przemijający	15
§ 30. Powtórzenie ześrodkowania ogniowego	16
§ 31. Ześrodkowanie automatyczne na szczeblu grupy i artylerii dywizyjnej	16

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Niniejsza instrukcja określa sposoby używania pocisków wskaźnikowych i zasady ich stosowania w boju zarówno na potrzeby wewnętrzne oddziałów piechoty i artylerii jak i dla porozumiewania się piechoty z artylerią i bronią pancerną.

1.
Przeznaczenie
instrukcji.

Postanowienia odnoszące się do artylerii obowiązują także artylerię pociągów pancernych.

Zasady używania pocisków wskaźnikowych należy utrzymywać w ścisłej tajemnicy. W związku z tym instrukcję traktować jako tajną, podając jej treść wyłącznie do wiadomości oficerów.

2.
Charakter in-
strukcji.

Z tych przyczyn podczas ćwiczeń pokojowych:

- nie przeprowadzać strzelań pociskami wskaźnikowymi z granatnika 46 mm i moździerza 81 (wyjątek stanowią ćwiczenia specjalne lub pokazowe, zarządzone przez M. S. Wojsk.);
- tylko oficerów można informować o znaczeniu barw pocisków wskaźnikowych;
- nie wolno stosować pocisków wskaźnikowych w obecności przedstawicieli państw obcych;
- nie wolno ujawniać w ćwiczeniach czasu pokojowego przyjętego kodu pocisków wskaźnikowych artylerii.

3.
Ochrona
tajemnicy.

R O Z D Z I A Ł A.

CHARAKTERYSTYKA POCISKÓW.

4.
Przeznaczenie
pocisku wskaź-
nikowego.

1. Przeznaczeniem pocisków wskaźnikowych jest uproszczenie i przyspieszenie za pomocą niezawitego i łatwo czytelnego środka wszelkich czynności związanych z dokładnym wskazaniem w terenie dokuczliwych dla piechoty celów, które należy zwalczyć przez szybkie wywołanie ognia artylerii czy też innych środków ogniowych będących w dyspozycji dowódców poszczególnych szczebli dowodzenia.

Pociski wskaźnikowe mają szczególne znaczenie dla utrzymania bojowej łączności piechoty z artylerią bezpośredniego wsparcia oraz wewnątrz samej artylerii dywizyjnej dla przekazania ważnych a pilnych zadań ogniowych w warunkach utraconej łączności.

Używanie pocisków wskaźnikowych przy działających środkach łączności jest dopuszczalne w wypadkach, gdy wskazanie celu innymi sposobami jest niemożliwe, bardzo utrudnione lub może znacznie opóźnić wykonanie ognia (np. cel słabo widoczny, trudny do określenia w stosunku do najbliższych przedmiotów terenowych) oraz gdy położenie wymaga natychmiastowego wskazania celu i wykonania ognia (np. natarcie piechoty lub czołgów nieprzyjaciela).

trudności w odróżnianiu własnych pocisków wskaźnikowych, co zmusza do częstej zmiany kodu.

7.
Pociski wskaźnikowe artylerii.

1. Artyleria ma pociski wskaźnikowe do dział o kalibrze 75 mm i 100 mm.

2. Pociski wskaźnikowe artylerii są w trzech kolorach:

- żółtym,
- zielonym,
- czerwonym.

3. Pociski wskaźnikowe artylerii tworzą barwną smugę wskazującą, z którego kierunku pocisk został wystrzelony. Położenie tej smugi i jej wymiary ułatwiają odróżnienie pocisku wskaźnikowego artylerii od pocisków wskaźnikowych piechoty, a także od podobnych pocisków nieprzyjaciela, które mógłby stosować dla zmylenia.

ROZDZIAŁ B.

OGÓLNE ZASADY UŻYWANIA POCISKÓW WSKAŹNIKOWYCH.

Dowódcy wszystkich szczebli powinni stworzyć takie warunki użycia pocisków wskaźnikowych, które by wyłączały z góry wszelką możliwość rozpoczęcia strzelania przez środki ogniowe nie tego rodzaju lub nie w tej ilości, jakie zgodnie z ustalonym kodem powinien wywołać dany pocisk wskaźnikowy.

O zamiarze dania strzału pociskiem wskaźnikowym należy, gdy warunki łączności na to pozwalają, uprzedzić dowódców (obserwatorów) zobowiązanych do oddziaływania ogniowego.

Danie strzału pociskiem wskaźnikowym musi być poprzedzone wstrzelaniem się do danego celu tego sprzętu, który ma dać strzał pociskiem wskaźnikowym. Rodzaj wstrzeliwania musi być tak dobrany, aby zapewniał jak najszybsze wykonanie zadania bez uszczerbku dla dokładności.

Używanie pocisku wskaźnikowego dla wskazywania tylko kierunku jest zabronione.

Dowódca nakazujący danie strzału pociskiem wskaźnikowym zarządza ponowne danie strzału, jeżeli pocisk słabo dymi i mógłby być nie dostrzeżony lub jeżeli wybuch nastąpił zbyt daleko od właściwego celu.

8.

Zasady wywo-
ływania ognia
pociskiem
wskaźnikowym.

9.

Wstrzelywanie.

10.

Powtórzenie
strzału.

11.
Rozpoznanie
celów wskaza-
nych pociskiem
wskaźnikow-
wym.

Obowiązkiem obserwatorów lub dowódców jest dokładne rozpoznawanie terenu w pobliżu miejsca upadku pocisku wskaźnikowego dla wykrycia celu właściwego i określenia jego rodzaju i rozmieszczenia. Jednak rozpoczęcie ognia musi nastąpić prawie natychmiast.

12.
Ograniczenie
strzelania.

W szczególnych warunkach działania poszczególni dowódcy taktyczni (batalionu, pułku, dywizji) mogą ograniczyć lub też w ogóle zabronić używania pocisków wskaźnikowych.

Rozkaz ograniczenia lub zakaz używania pocisków wskaźnikowych może być uzasadniony we wszystkich działaniach oprócz natarcia oraz wówczas, gdy trudności w dowozie amunicji zmuszają do wprowadzenia oszczędności w jej użyciu.

13.
Rodzaje ogni
wywoływanych
automatycznie.

1. Pocisk wskaźnikowy w zależności od rodzaju wywołuje automatycznie:

- ogień ciężkiej broni piechoty,
- ogień i odpowiedni ruch broni pancernej,
- ogień jednostek artylerii różnych szczebli prócz środków ogniowych wszystkich broni zastrzeżonych do zadań specjalnych (obrona przeciwpancerna i przeciwlotnicza).

2. Gdy żądania ogniowe zostaną postawione jednocześnie przez kilka pocisków różnego rodzaju, wykonanie żądanych ogni następuje przy zachowaniu niżej wyszczególnionej kolejności:

- pociski wskaźnikowe artylerii mają pierwszeństwo przed pociskami piechoty,
- pocisk wskaźnikowy dowódcy wyższego szczebla ma zawsze pierwszeństwo przed pociskiem wskaźnikowym dowódcy niższego szczebla.

3. Gdy samodzielnie działający batalion rozporządza ogniem tylko jednej baterii bezpośredniego wsparcia, wówczas zasada automatycznego oddziaływania artylerii na pocisk wskaźnikowy granatnika odpada, a ogniem tej baterii rozporządza dowódca batalionu, który zadecyduje, jakimi środkami ogniowymi należy zwalczyć cel wskazany pociskiem wskaźnikowym granatnika. Może on w zależności od położenia zarządzić ogień baterii bezpośredniego wsparcia albo też ogień plutonu moździerzy czy też odwodowych c. k. m. Nie zwalnia to jednak obserwatorów baterii wspierającej dany batalion od obowiązku zaobserwowania miejsca upadku pocisku wskaźnikowego. Ułatwi to baterii rozpoczęcie ognia, w razie konieczności użycia jej do zwalczania tego celu.

Automatyczność ognia wywołanego pociskami wskaźnikowymi uniemożliwia przesuwanie lub poprawianie ognia przez wywołującego.

Nieogłędne lub nieumiejętne stosowanie pocisków wskaźnikowych doprowadza do trwonienia amunicji i dezorganizacji planu ogni.

Z tych przyczyn automatyczne wykonywanie przez artylerię ogni na pociski wskaźnikowe może się odbywać wyłącznie w ramach przyznanej na bezpośrednie wspieranie dotacji amunicji.

Ogłędność w
używaniu po-
cisków wskaź-
nikowych.

14.
39. PUŁK PIECHOTY

ROZDZIAŁ C.

UŻYWANIE POCISKÓW WSKAŹNIKOWYCH PRZEZ PIECHOTĘ.

15. Dowódca kompanii rozporządza wyłącznie pociskami wskaźnikowymi granatnika 46 mm.
- Prawo używania pocisków wskaźnikowych przez dowódców piechoty.
- Dowódca batalionu używa pocisków wskaźnikowych moździerza 81 mm.

16. Dodwódcy jednostek piechoty wywołują ognie artylerii na szczególnie dla nich dokuczliwe cele pociskami wskaźnikowymi granatnika 46 mm i moździerza 81 mm.
- Stawianie zadań ogniowych przez dowódców piechoty.

2. Pocisk wskaźnikowy granatnika 46 mm wywołuje automatycznie ogień pojedynczej baterii, jeśli nie zachodzi wypadek przewidziany w § 13 ustęp 3.

3. Pocisk wskaźnikowy moździerza 81 mm wywołuje automatycznie ogień wszystkich środków ogniowych batalionu oraz artylerii dozoru odcinek danego batalionu prócz środków ogniowych regulaminowo zastrzeżonych do zadań specjalnych (obrona przeciwpancerna i przeciwlotnicza), jeśli dowódca baonu lub dowódca dozoru artylerii w pewnym poszczególnym wypadku inaczej nie zarządzi.

4. Dla ułatwienia współpracy z artylerią bataliony, nacierające w danym dniu obok siebie, powinny otrzymywać różne barwy pocisków wskaźnikowych do wskazywania celów artylerii.

Jeśli natarcie piechoty jest wsparte bronią pancerną, to na pocisk wskaźnikowy granatnika 46 mm o ustalonym dla czołgów kolorze oddziaływają automatycznie ruchem i ogniem czołgi plutonu, na którego kierunku posuwania znajduje się dany cel.

17.

Wykonywanie
zadań ogni-
wych przez
broń pancerną.

W razie zamierzonego zastosowania pocisku wskaźnikowego piechoty również do porozumiewania się z czołgami należy na czas danego działania jeden z trzech rozporządzalnych kolorów przeznaczyć wyłącznie dla łączności z czołgami.

1. Ogień pojedynczych baterii.

18.

Wykonywanie
zadań ogni-
wych przez
artylerię.

a) Pocisk wskaźnikowy granatnika wybuchający przed frontem danej kompanii I rzutu wywołuje automatycznie *) ogień tej baterii, która dozoruje na kierunku natarcia tej kompanii.

b) Jeśli przed frontem kompanii I rzutu padną jednocześnie (lub w małym odstępie czasu) dwa pociski wskaźnikowe granatnika 46 mm, bateria dozoruująca na kierunku natarcia tej kompanii wykona na wskazane cele kolejno nawały, rozpoczynając od celu, który został wskazany w pierwszej kolejności.

Jeśli wskazanie dwóch celów nastąpi jednocześnie, dowódca baterii daje pierwszą nawałę na ten cel, który uzna za bardziej dokuczliwy dla broni nacierającej.

*) Z wyjątkiem wypadków wymienionych w § 13 ustęp 3 i § 14.

2. Ogień dywizjonu.

a) Pocisk wskaźnikowy moździerza 81 mm, wybuchający w pasie działania batalionu (pułku), wywołuje automatycznie ześrodkowany ogień dywizjonu bezpośredniego wsparcia dozorującego w danym pasie działania.

b) W wypadkach bardziej złożonych (np. jednocześnie lub w krótkich odstępach czasu w strefie dozorowanej przez jeden dywizjon upadnie kilka pocisków wskaźnikowych moździerza lub granatnika i moździerza) dowódca dywizjonu określa według swego uznania kolejność pilności zwalczania wskazanych celów, mając na względzie, że:

- cele wskazane przez moździerz mają pierwszeństwo przed celami wskazanymi przez granatnik;

- na cel wskazany pociskiem moździerza należy ześrodkować ogień przynajmniej dwóch baterii dywizjonu.

c) Wykonywanie ognia przez pojedyncze baterie i ześrodkowanie dywizjonu jest omówione w rozdziale D niniejszej instrukcji.

ROZDZIAŁ D.

UŻYWANIE POCISKÓW WSKAŹNIKOWYCH PRZEZ ARTYLERIĘ.

1. Zasady ogólne.

Przy pomocy pocisków wskaźnikowych artylerii można zarządzać ześrodkowania ogniove na szczębłu:

- dywizjonu,
- grupy bezpośredniego wsparcia,
- artylerii dywizyjnej.

Każdy ze szczębli dowodzenia rozporządza do wywoływania ześrodkowania ognia podległych mu baterii (dywizjonów) jedną przydzieloną mu na stałe barwą pocisku wskaźnikowego, a mianowicie:

- zieloną — dywizjon bezpośredniego wsparcia,
- żółtą — grupa bezpośredniego wsparcia,
- czerwoną — całość artylerii dywizyjnej.

1. Prawo używania pocisków wskaźnikowych artylerii na szczębłu danej jednostki artylerii przysługuje jej dowódcy.

2. Użycie pocisku wskaźnikowego może nastąpić z inicjatywy dowódcy artylerii danego szczębła lub na żądanie dowódcy wspieranej jednostki (piechoty, kawalerii).

19.

Rodzaje ześrodkowań wywołiwane pociskiem wskaźnikowym.

20.

Przydział kolorów poszczególnym szczębłom dowodzenia.

21.

Dowódcy u-prawnieni do używania pocisków wskaźnikowych artylerii.

22. Rodzaje celów na ześrodkowania. Artyleryjskim pociskiem wskaźnikowym można wywołać ześrodkowanie:

- a) dywizjonu — na cel powierzchniowy: stały lub przemijający,
- b) grupy bezpośredniego wsparcia lub artylerii dywizyjnej — na cel powierzchniowy przemijający.

2. Wskazywanie celu.

23. Wskazywanie celu.

Bateria wyznaczona do wskazywania celu:

- wykonuje wstrzeliwanie uderzeniowe:
 - z armaty 75 mm granatem wz. 1915 z ładunkiem normalnym,
 - z haubicy 100 mm granatem wz. 1931;
- odczytuje w tabeli dla pocisku wskaźnikowego na wprost wstrzelanego celownika wartość celownika i odległość na nastawnicy dla pocisku wskaźnikowego;
- daje strzał pociskiem wskaźnikowym według odczytanych danych.

3. Strzelanie pojedynczej baterii.

24. Strzelanie pojedynczej baterii.

1. Dowódca baterii, zaobserwowawszy pocisk wskaźnikowy granatnika 46 mm przed frontem kompanii I rzutu, na której kierunku dozoruje, określa miejsce jego w terenie, odszukuje cel właściwy i przystępuje natychmiast do wstrzeliwania.

2. Po ukończonym wstrzeliwaniu wykonuje ogień skuteczny według postanowień § 26.

4. Ześrodkowanie ogniowe.

Ześrodkowanie ogniowe mogą wywołać:

- a) automatycznie pocisk wskaźnikowy,
- b) rozkaz podany innymi środkami łączności a określający serie rozpoczęcia ześrodkowania na cel wskazany pociskiem wskaźnikowym.

25.

Sposoby wywołania ześrodkowań ogniowych.

26.

Czas trwania ześrodkowania automatycznego.

27.

Wykonanie ześrodkowania automatycznego — zasady ogólne.

1. Automatyczne ześrodkowanie ogniowe trwa dwie minuty. Baterie, biorące udział w tym ogniu, wykonują serie nawałowe z szybkością 1 — 6 sdm. (zależnie od rodzaju sprzętu).

2. Dowódcy artylerii, w zależności od położenia i ilości posiadanej amunicji, mogą wyznaczyć inne normy czasu i szybkości strzelania.

1. Wykonanie automatycznego ześrodkowania ogniowego opiera się na następujących zasadach ogólnych:

- baterie oddziałują wyłącznie na artyleryjski pocisk wskaźnikowy swego dywizjonu,
- dywizjony oddziałują na artyleryjski pocisk wskaźnikowy grupy, w skład której wchodzi, lub na pocisk dowódcy artylerii dywizyjnej, jeśli przed ukazaniem się tego pocisku nie otrzymały innych zarządzeń.

2. Ognie zarządzane pociskiem wskaźnikowym mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi, toteż baterie (dywizjony), zaobserwowawszy wybuch pocisku wskaźnikowego, przerywają prowadzone w tej chwili strzelania i przystępują do wykonania nakazanego ześrodkowania automatycznego.

3. Jeżeli w czasie wykonywania ognia przez jednostkę artylerii upadnie pocisk wskaźnikowy dowódcy wyższego szczebla lub tego, który nakazał wykonywany w danej chwili ogień, to dana jednostka artylerii przerywa niezwłocznie wykonywany ogień i rozpoczyna strzelanie do celu wskazanego przez pocisk wskaźnikowy.

28.

**Ześrodkowanie
dywizjonu na
cele stałe.**

1. Dowódca dywizjonu rozkazuje dowódcy baterii, z którym utrzymuje bezpośrednią łączność, wskazanie celu pociskiem wskaźnikowym. Dowódca baterii postępuje w myśl § 23, przy czym strzał pociskiem wskaźnikowym należy dać zasadniczo w środek powierzchni celu. Dowódcy pozostałych baterii dywizjonu ustalają w terenie miejsce upadku pocisku wskaźnikowego, określają położenie właściwego celu, wykonują przygotowanie teoretyczne i przystępują do wstrzeliwania, przy czym:

- obydwie baterie wstrzeliwiają się jednocześnie,
- każda z nich kończy wstrzeliwanie pociskiem wskaźnikowym,
- strzał pociskiem wskaźnikowym baterii, która kończy swe wstrzeliwanie jako ostatnia, jest sygnałem do natychmiastowego rozpoczęcia ześrodkowania (ognia skutecznego) przez wszystkie baterie dywizjonu.

Jeśli w trzy minuty po wybuchu pocisku wskaźnikowego wystrzelonego na rozkaz dowódcy dywizjonu, żadna z baterij nie rozpocznie wstrzeliwania, to należy przyjąć, że baterie nie obserwowały wybuchu, i powtórzyć strzał.

2. Ogień skuteczny wykonują baterie z zastosowaniem kośby i skoków. Powierzchnię do

ostrzelania (pole ognia) określają dowódcy baterii w zależności od ważności, rozmieszczenia i zachowania się zwalczanego celu.

3. Powierzchnia pola ognia nie powinna dla dywizjonu przekraczać:

- przy strzelaniu do pojedynczego źródła ognia — 2 ha,
- przy strzelaniu do kilku rozrzuconych źródeł ognia — 4 ha.

Gęstość ognia i czas trwania ześrodkowania podaje § 26.

4. Jeśli ześrodkowania dywizjonu żąda dowódca piechoty (baonu, pułku), wskazując cel pociskiem wskaźnikowym moździerza 81 mm, to całość strzelania odbywa się w sposób przedstawiony powyżej z tą różnicą, że odpada wskazanie celu przez dowódcę dywizjonu, gdyż czynność tę zastępuje wybuch pocisku wskaźnikowego moździerza 81 mm. Bateria, z którą dowódca dywizjonu utrzymuje bezpośrednią łączność, przystępuje do wstrzeliwania automatycznie.

Ześrodkowanie na cel przemijający wykonuje się wg zasad zawartych w § 28 z tą różnicą:

- wstrzeliwanie wszystkich baterii ogranicza się do uchwycenia z grubsza kierunku i donośności,
- strzał pociskiem wskaźnikowym na zakończenie wstrzeliwania daje tylko bateria wskazująca cel,
- baterie rozpoczynają ogień skuteczny natychmiast po ukończeniu swego wstrzeliwania.

29.

Ześrodkowanie dywizjonu na cel przemijający.

30.
Powtórzenie
ześrodkowania
ogniowego.

W razie potrzeby powtórzenia ognia do tego samego celu lub ześrodkowania ognia na cel już poprzednio wstrzelany przez wszystkie baterie bateria kierunkowa na rozkaz dowódcy dywizjonu daje strzał pociskiem wskaźnikowym do tego celu; po upływie 2 minut wszystkie baterie dywizjonu rozpoczynają ogień skuteczny.

31.
Ześrodkowanie
automatyczne
na szczęblu
grupy i artylerii
dywizyjnej.

1. Ześrodkowanie ogniowe na szczęblu grupy artylerii lub artylerii dywizyjnej za pomocą pocisku wskaźnikowego zarządza się wyjątkowo.

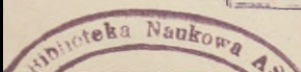
Wynika ono zasadniczo z potrzeby szybkiego wykonania ognia do celów przemijających szczególnie groźnych dla własnego działania (np. przeciwnatarcie piechoty lub czołgów).

2. Ześrodkowanie grupy artylerii (artylerii dywizyjnej) zarządza dowódca grupy artylerii (a. d.), rozkazując jednemu z dywizjonów dać w odstępie 0 sekund dwa strzały żółtymi (czerwonymi) pociskami wskaźnikowymi. Pociski te określają miejsce lub przybliżoną szerokość celu.

Na ten sygnał oddziaływają niezwłocznie i samodzielnie wszystkie dywizjony (grupy) wchodzące w skład danej grupy artylerii (a. d.). Wyjątek stanowią dywizjony, które otrzymały wcześniej rozkaz nieoddziaływania na pocisk dowódcy grupy artylerii (a. d.) oraz dywizjony nie mające możliwości strzelania do wskazanego celu.

28124

BIBLIOTEKA

ASG

NAUKOWA

909